

## EDITORIAL

## În loc de predoslovie

Gheorghe POPA, *Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți, Republica Moldova*

A mintind, prin numele pe care și l-a ales, de celebra „Nouvelle Revue Française” sau de „Noua Revistă Română” a lui Ion Rădulescu-Motru, *Noua Revistă Filologică* mizează pe determinativul „nouă” pentru că acesta, acoperind mai multe realități, face un subtil joc între „recent” și „original” „original” și „actual”. În orice caz, aceasta este una dintre intențiile colegiului de redacție al publicației, care, pornind de la ideea coșeriană că „nicio problemă nu e prea mărunță, niciun fapt nu e prea neînsemnat” își revendică firescul drept la o nouă viziune asupra fenomenelor de limbă și literatură.

În general, de la orice nouă publicație – indiferent de faptul dacă sînt sau nu cunoscute obiectivele ei strategice – eventualul cititor așteaptă o noutate, o continuă incitare la dialog și – de ce nu? – o anumită formă de bulversare a obișnuințelor de interpretare a lumii. *Noutate* – pentru că, în raport cu publicațiile similare ale momentului, o nouă revistă trebuie, prin definiție, să aducă în prim-plan lucruri mai puțin cunoscute sau, în general, necunoscute; *incitare* – pentru că orice material publicat, indiferent de subiectul său, urmează să trezească curiozitatea sau să fortifice pasiunea căutărilor; *bulversare* – pentru că cititorul, în asemenea situații, fie că ar vrea să fie martorul unor „răsturnări” de poziții, fie al reconsiderării unor puncte de vedere care nu și-au aflat încă o articulare coerentă. Desigur, a spune lucruri noi nu întotdeauna înseamnă a spune ceva (Eugeniu Coșeriu), la fel cum nu e mare lucru să fi aflat că acolo unde sfîrșește lumea cunoscută se înalță Coloanele lui Hercule: dar „unde se află, pentru lingviști, Coloanele lui Hercule?” (Sorin Stati).

Concepută ca un agent al cunoașterii lingvistice și literare, dar și ca un ghid pe calea formării unei bogate culturi filologice, *Noua Revistă Filologică* își propune să cultive un bun sumț lingval și literar, să conducă la conștientizarea și combaterea repercursiunilor nefaste ale diletantismului lingvistic și/sau literar, la spulberearea iluziilor de filolog „atotștiutor”, la valorificarea dimensiunii interdisciplinare a filologiei, la îndrumarea tinerilor cercetători în spațiul reflecției și al dezbaterii științifice punctuale etc. Nu mai puțin, *noua revistă* dorește să pună la îndemîna gimnaziștilor, liceenilor, studenților, profesorilor, cercetătorilor și a tuturor celor interesați de cunoașterea problemelor lingvistice și literare un material de real folos, în măsură să-i ajute să se orienteze mai bine în materie de filologie, dar și în tot mai arborescenta problematică a științelor limbajului și a comunicării postmoderne în genere. ♣

## EDITORIAL

# Topitul plumbului

Gheorghe ERIZANU, *Editura Cartier, Republica Moldova*

**D**e ce *Editura Cartier* a acceptat să fie coeditor la o revistă științifică cu centrul de greutate la Bălți?

Din următoarele motive:

- am un deosebit respect pentru inițiativele profesorilor de la Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți;
- este cea mai dinamică universitate din spațiul nostru;
- biblioteca Universității din Bălți este unica bibliotecă din Republica Moldova care are câte un exemplar din toate cărțile Cartier de la 1995 încoace;
- biblioteca Universității din Bălți are câte un exemplar din toate cărțile editate de editorii din Republica Moldova și, Vă asigur, sînt puține biblioteci care se pot mândri cu așa ceva;
- profesorii bălțeni depun pasiune în ceea ce fac și nu au blazarea celor din capitale administrativ-teritoriale;
- profesorii bălțeni sînt tineri (nu vorbesc de vîrsta biologică). Iar tinerii au viitor. Și cred în viitor.

Pe cînd regizorul Sergiu Prodan era doar actor și era cel mai frumos bărbat al tuturor timpurilor și popoarelor, pe atunci se mai turnau filme.

Se filma o scenă pe o stradă dintr-un tîrg moldovenesc. Actorii își făceau rolul. Operatorii filmau. Regizorul era dumnezeul scenei. Lumea s-a adunat în jurul scenei și o făcea pe gură-cască. Erau cu ochii pe actori. Actorii erau mîndri de importanța lor. Se simțeau vedete. Până în momentul cînd cei trei șoferi, care făceau parte din echipa de filmare, plictisiți de filmări și fără alte treburi, s-au apucat să topească niște plumb dintr-un acumulator mai vechi. Făceau greutăți pentru ustensilele lor pescărești. Topeau cu atîta pasiune plumbul încît lumea a lăsat actorii în pace și au făcut cercuri, cercuri în jurul celor trei șoferi.

Era atîta pasiune în topitul plumbului de parcă lumea întregă depindea de cei trei șoferi, de plumbul lor, de felul lor de a topi și de a da o nouă formă unei bucăți inutile de metal. Pe lîngă ei păleau cei care credeau că fac noi lumi, cei care se credeau dumnezei, cei care erau vedete. A fost lecția pe care a învățat-o regizorul Sergiu Prodan.

Sper că *Noua Revistă Filologică* are ceva din acel topit al plumbului. ♣